

'Een intrigerende thriller met onverwachte wendingen.'

*Kirkus Reviews*

# LEAH KONEN EEN FATALE LEUGEN



Had ze beter moeten weten  
toen ze meeding in hun plan...?

THRILLER

# 1

Mensen halen zich allerlei ideeën in hun hoofd over wat ze zouden doen als het hun overkwam.

Ze zouden het aan hun vriendinnen vertellen. Ze zouden dat telefoontje plegen. Ze zouden weggaan. Ze zouden zeker niet op de oude voet doorgaan, ze zouden geen persoonlijke essays uit hun mouw schudden of worden verleid door welk onlinemagazine ook dat die dag op zoek was naar een freelancedacteur. Ze zouden tegen hun familie zeggen (aangenomen dat ze die nog steeds hebben) dat ze genoeg te doen hadden (cursus pottenbakken! politieke campagnes! yoga!). Ze zouden heel worden, verdergaan en hun leven opnieuw opbouwen.

Zo had ik ook altijd gedacht.

De afslag naar Woodstock, New York, kwam in zicht, ik keek zenuwachtig met mijn ogen knipperend in de achteruitkijkspiegel en schoot snel de afslag op. Plotseling was ik op het platteland, met weilanden en paarden, aftandse schoolbussen, verlaten schuren en dorpskerken verspreid over het landschap: een landelijk spelletje *Mad Libs*. Ik vond Shadow Creek Road aan het eind van een wel heel kronkelige weg. Ik keerde, wilde zo graag de auto uit en doorgaan met stap twee van dit plan dat ik amper vaart minderde...

Ik stond boven op de rem toen ik het hert zag, dat me als aan de grond genageld aanstaarde.

Mijn lichaam schoot naar voren; Dusty jankte toen hij tegen de zijkant van zijn bench werd gesmeten. Mijn hart pompte zwaar en snel en het zweet brak me uit. Ik worstelde om op adem te komen terwijl het hert me strak in de ogen bleef kijken. *Wat ben je aan het doen? Wat dacht je in godsnaam wel niet dat je aan het doen bent?* Het hert sprong weg, verdween even snel tussen het hoge weilandgras als het was opgedoken.

Mijn keel brandde, gal kwam omhoog en ik ramde de auto in parkeerstand. Ik sprong naar buiten, rende naar de andere kant en rukte het achterportier open. ‘Alles goed, snoes?’ vroeg ik. Dusty likte mijn hand, zo te zien had hij niks overgehouden aan mijn wegpiraterij. ‘Sorry,’ zei ik, terwijl ik de bittere smaak achter in mijn mond probeerde weg te slikken, misselijk door het besef dat mijn hond wel gewond had kunnen raken. Ik zou het niet kunnen verdragen om hem ook nog te moeten verliezen.

Achter me hield een auto stil, een oude, botergele Mercedes. De lucht rook naar frituur. Davis en ik hadden er ooit van gedroomd om een diesel-Mercedes om te bouwen tot een biodiesel, die op kookolie reed die je gratis bij restaurants kon afhalen. Er stapte een vrouw uit de Mercedes, elegant en sierlijk. Haar goudblonde, steil op haar rug vallende haar glansde in het zonlicht. Ze had hoge jukbeenderen, een parmantige boezem en haar armen waren ergerlijk strak. Ze droeg een legging en een los vallende zwarte top over een donkerroze sportbeha, het soort vrouw voor wie *athleisure* was uitgevonden. Wat wilde ze?

‘Alles in orde?’ vroeg ze, terwijl ze haar ogen bezorgd samenknep. ‘Hulp nodig?’

Tranen prikten in mijn ogen toen ze dat zei. Ik had meer hulp nodig dan ze voor mogelijk hield. Toen Dusty jankte, deed ik vlug het portier dicht. ‘Het was maar een hert,’ wist ik uit te brengen. ‘Hij dook uit het niets op, maar met mij is alles goed.’ Voordat ze nog iets kon zeggen, zat ik alweer in mijn auto en schakelde om weg te rijden.

Ik zag haar in de achteruitkijkspiegel, ze keek me met een strakke blik na, om er zeker van te zijn dat ik in orde was, of om me in de gaten te houden? Ze stond me nog steeds na te kijken toen ik bij de boerderij kwam waarvan de makelaar had gezegd dat ik ernaar uit moest kijken. Het was een betoverende bouwval, met een rode houten beschieting, afbladderende witte sierlijsten en een scherp puntdak. Ik reed erlangs, zag dat de

vrouw de oprit op reed... mijn nieuwe buurvrouw.

Ik reed stapvoets de weg af maar zag geen ander huis, slechts een weiland aan de ene kant en lommerrijke bomen aan de andere. Ik zette de auto stil en keek nogmaals in de achteruitkijkspiegel. Ik pakte mijn telefoon. Ik had gisteren de simkaart vervangen, maar het scherm was gebarsten... het kostte minstens honderd dollar om dat te laten maken. Ik opende mijn nieuwe e-mail, toetste mijn wachtwoord in en vond het antwoord van de makelaar, Jennifer Moon, in twee kleuren ondertekend met een zwierige handtekening.

Hoi Lucy! Bedankt voor je snelle reactie. Ik ben zo opgewonden dat je het huis gaat huren, en ja, contante betaling is prima! Je kleine blauwe huis is vlak achter de rode boerderij, met een kleine veranda die over de oprit uitkijkt. Dit is je nieuwe huis! De sleutel zit in de lockbox, code 3321. Welkom!

Grind knerpte onder de wielen toen ik de weg weer op schoot. Mijn vader zou hysterisch zijn geworden als hij wist dat ik de tweedehands Honda Accord online van een particulier had gekocht. Aan wie ik een kostbare drieduizend dollar in cash had overhandigd in ruil voor een MIAMI, FLORIDA-sleutelhanger met sleutel. Hij zou van mijn hele plan in paniek zijn geraakt. Natuurlijk had ik als hij er nog was geweest geen plan nodig gehad. Dan waren hij en mijn moeder mijn plan geweest.

Eindelijk zag ik het. Het was schilderachtig, koningsblauw, met een kleine houten veranda en rondom opgeschoten gras. Verdorie, er was zelfs een verandaschommel, iets wat ik altijd al had gewild; vroeger, als ik me voorstelde hoe Davis en ik ver weg van de stad woonden, en er een klein meisje met mijn ogen en zijn mond rond onze voeten met blokken speelde. Toen leken de mogelijkheden grenzeloos, strekte onze toekomst zich als dominostenen uit, waarbij de ene dag de volgende in gang zette.

Ik parkeerde de auto en bevrijdde Dusty gauw uit zijn gevangenis. Hij plaste tegen de eerste struik die hij tegenkwam en liep toen achter me aan de veranda op. Ik toetste de code in de lockbox in en er viel een zilvergrijze sleutel in mijn hand. De voordeur ging gemakkelijk open, bijna te gemakkelijk, en eenmaal binnen controleerde ik het nachtslot drie keer.

Het was gemeubileerd. De vorige huurder was ook een alleenstaande vrouw geweest, maar het huis was van een ouder echtpaar dat een paar jaar geleden naar Phoenix was verhuisd om dichterbij hun kleinzoon te zijn... Dat alles had Jennifer Moon me al verteld voor ik de kans kreeg ernaar te vragen.

Dusty maakte een controlerondje om het huis, iets wat hij ook had gedaan bij die klote-Days Inn in Queens, waar we ons de afgelopen twee dagen hadden schuilgehouden. Met zijn kleine witte lijfje fladderde hij als een reusachtige katoenen bal zenuwachtig rond. Ik inspecteerde de kamer: twee kleine marineblauwe banken voor een houtkachel met houtblokken ernaast; boekenplanken met wandelgidsen van het Catskillgebergte, een paperback over boeddhisme en een encyclopedie; in een hoek een houten schommelstoel en aan beide kanten dubbele ramen.

De slaapkamer was een sardineblik, met een smeedijzeren bed dat mijn moeder prachtig gevonden zou hebben, en een bonte bloemetjessprei die ze spuuglelijk zou hebben gevonden, een schrijftafel die te klein was om er iets aan te hebben en in de hoek een kast. Ik pakte mijn tas en gooide de inhoud op het bed:

- Geboortebewijs
- Social Security-kaart
- Paspoort en identiteitsbewijzen
- Betaalpassen en creditcard
- Mijn moeders sjaal
- Mijn vaders hamer
- Envelop met cash

Ik rangschikte ze op het bed en raakte elk voorwerp aan, alsof het voor mijn ogen zou verdwijnen als ik ze niet in de gaten hield. Dusty klom op de papieren, maar ik joeg hem weg. Dit was mijn leven. Plastic en papier, cash en zijde. Ik pakte de envelop, telde nogmaals het geld – iets meer dan tienduizend – en legde toen de hamer op het nachtkastje, ter verdediging. Ik betastte de sjaal, crèmewit met bloemknoppen en een koningsblauwe rand. Ik bekeek hem van dichterbij, keek aandachtig naar de lelijke donkerbruine hoek. Dit vergaf ik Davis nooit. Ik liet hem op het bed vallen en staarde toen naar de rest van mijn spullen, probeerde te bedenken wat ik ermee aan moest.

Buiten knapte een tak, een scherp geluid als van een voetzoeker.

Dusty blafte en ik schoot overeind. Ik greep de hamer, rende naar het raam en trok met bonzend hart de gordijnen open.

Een konijn, grijs en met lange poten. Het huppelde weg.

Ik haalde diep, kalmerend adem. Soms leek ik wel een bang dier, erger dan Dusty met zijn staart tussen zijn poten.

Ik legde de hamer op de grond en duwde het bed opzij, knarsend ijzer over de vloerdelen. Ik knielde neer, mijn knieën maakten afdrukken in de laag stof, en drukte voorzichtig op elke plank. Na vijf minuten vond ik er een die loszat, op een paar centimeter van de plint. Ik wrikte hem met de klauw-hamer open, waardoor een ruimte van vijftwintig bij tien centimeter tevoorschijn kwam, en stopte toen alles één voor één weg, behalve geld voor de huur en mijn moeders sjaal, en duwde de plank weer op zijn plek. Ik verspreidde het stof met mijn handen over de vloer en zette het bed weer op zijn plaats.

Ik was aan een borrel toe. Sinds mijn vertrek was ik met opzet van de alcohol afgebleven, want ik wist dat ik mijn hoofd erbij moest houden. Het was bijna drie uur, vroeger dan ik normaal gesproken begon, maar alles bij elkaar genomen vond ik dat het wel mocht. Dit was mijn nieuwe werkelijkheid: ik woonde in een schattige kleine cottage waaromheen bosdieren dartelden en ik mijn bezittingen onder een vloerplank verstopte... Wie

zei dat ik tot zes uur moest wachten?

‘Wat denk je?’ vroeg ik aan Dusty. ‘Heeft mammië een borrel verdiend?’

Uit mijn koffer haalde ik Davis’ laatste goede fles whisky, die ik twee dagen geleden had gestolen, en liep naar de keuken. Ik keek rond en mijn blik viel op een hondenluik; ik zou Dusty moeten leren hoe dat werkte. Ik schonk een paar vingers whisky in een klein sapglas en nam een slokje. Ik tuurde naar buiten, het omheinde postzegeltuintje was omgeven door uitgestrekte bossen. Dit was voor ons de perfecte plek. Het moest wel.

Terug in de slaapkamer ging ik op het bed zitten, opende mijn laptop en logde in op het virtual private network waar ik me had aangemeld, eentje dat mijn IP-adres versleutelde zodat mijn verbinding niet traceerbaar was, gewoon voor het geval dat. Ik ging naar mijn oude e-mailadres, vreesde het ergste, maar er waren geen nieuwe berichten, niets anders dan reclame en verzoeken van non-profitinstellingen die angst zaaiden om meer giften binnen te halen.

Ik las de conceptmail die ik gisteravond had geschreven, terwijl mijn borst samentrok bij de gedachte aan wat mijn beste vriendin Ellie misschien al wist.

Hé, meid!

Sorry dat ik op het laatste moment afzeg, maar ik moet het etentje van vanavond overslaan! Ik heb besloten om een paar maanden terug te gaan naar Seattle. Ik ga eindelijk de spullen van mijn ouders uitzoeken, en wil ergens waar het goedkoper is dan in Brooklyn echt meters proberen te maken met mijn freelancecarrière. En op je reactie, what the fuck: je vraagt je waarschijnlijk af wat er met Davis is gebeurd. Helaas moet ik zeggen dat we uit elkaar zijn. Ik wilde het je persoonlijk vertellen, maar ik kon het gewoon niet aan. Sorry.

Ik hou vreselijk veel van je en vind het verschrikkelijk dat ik er zonder afscheid te nemen tussenuit knijp, maar het ging allemaal razendsnel. Als ik de boel op orde heb, doen we een West Coast-reünie, alsjeblieft, alsjeblieft?

Xxoo

L

Voor ik aan mezelf kon gaan twijfelen, drukte ik op Verzenden.



## 2

Je zou denken dat het gemakkelijk was om een relatie met een man als Davis te verbreken, voor een progressief denkende vrouw als ik een natuurlijke reactie. Maar dat was het niet. In plaats daarvan was hij als elke andere verslaving, het was veel gemakkelijker om je weer aan over te geven, om het voor jezelf goed te praten dan hem helemaal op te geven. Nog. Eén. Klein. Slokje. Bestond er nou maar een AA voor klotevriendjes, voor vrouwen die er niet in slaagden om bij ze weg te gaan.

Het was bijna vier uur en ik had mijn eerste glas achter de kiezen voor ik moed had verzameld om Davis te mailen.

**Ik zit weer in Seattle. Je kunt ons niet meer controleren.**

Toen voegde ik de foto bij, mijn verzekering tegen welke toekomstige afstraffing ook. De enige die ik had.

Binnen in me voelde ik dat het luik openging, op een kiertje maar, waarachter de woede smeulde over alles wat er tussen ons was gebeurd, maar ik deed het weer stevig dicht – ik wist dat het moest – haalde diep adem en drukte op Verzenden.

Een fractie van een seconde stelde ik me voor dat hij het las, terwijl zijn knokkels op zijn telefoon wit werden. Toen stelde ik me het alternatief voor, en ik bad dat hij in orde was, ik kreeg een strakke knoop in mijn maag en mijn hart bonsde genadeloos.

Ik zette de angst opzij, logde uit mijn oude e-mail en weer in bij mijn nieuwe account, [lucykingwriter92@gmail.com](mailto:lucykingwriter92@gmail.com), waarin afgezien van een 'Welkom bij Gmail'-bericht alleen de mailwisseling over de cottage zat en wat verdwaalde spam.

Toen deed ik wat ik langer had gedaan dan ik zou willen toegeven, om het vol te houden: ik nam een borrel.

Toen er op internet geen zwarte gaten meer waren waar ik

in gezogen kon worden, toen het tweede glas het derde was geworden, toen Dusty om eten jankte en ik besepte dat het bijna negen uur was, maakte ik een blik hondenvoer open en bestelde een pizza bij een van de weinige tentjes in de stad die bezorgden. Toen dronk ik nog wat meer.

Dusty veegde met een poot over mijn gezicht.

Mijn ogen vlogen open. Het was ochtend, het licht scheen als een halo om de gordijnranden. Ik lag boven op de spreij, helemaal aangekleed, mijn haar zat plat tegen mijn hoofd, als van een pop die na het spelen in een hoek was gegooid. Mijn kaak was verkrampd. Ik had met mijn tanden geknarst. Dat deed ik altijd als ik bang was, een gewoonte uit mijn kindertijd die ik met geen mogelijkheid kon afderen.

Ik was er nog steeds niet aan gewend om zonder Davis wakker te worden. Ik kon me maar moeilijk voorstellen dat hij niet op zijn plek lag, zijn benen verstrikt in de lakens en het kuiltje onder zijn sleutelbeen waar ik me in kon nestelen. Zijn ongekamde blonde haar, de ongetemde lok op zijn voorhoofd, zijn bril met de dikke glazen die we samen hadden uitgezocht en die op het nachtkastje lag te wachten. Zijn ogen die openfladderden: *Goedemorgen, snoes*.

Nu lag op zijn plek een Cicero's pizzadoos vol vetvlekken. Ik werd misselijk van de stank van worst.

Goed of niet, Davis was al snel een integraal onderdeel van mijn leven gaan uitmaken. Hij ging mee naar de verjaardag van een vriendin. Hij was er om met me naar de recentste onafhankelijke film te gaan, een recept uit te proberen dat ik online had gevonden, te luisteren naar het nieuwe album van LCD Soundsystem en een uur lang te bakkeleien of het nou wel of niet goed was. Hij was er om een flauwe grap te vertellen over de incestueuze vibes in *Star Wars*. Om me vast te houden als ik zo nu en dan ontroostbaar was doordat ik mijn ouders zo miste. Uiteindelijk was hij er om me welkom te heten in zijn appartement, in zijn wereld. Om het bed te warmen, om samen

een hond te nemen; Dusty, mijn alles, werd mogelijk doordat we er samen voor zorgden...

Hij was er om al die mogelijkheden regelrecht de bodem in te slaan. Om stukje bij beetje zijn ware zelf aan me te onthullen. Om aan mijn idee van het verrassingsconcept een nieuwe draai te geven.

Dusty sprong op, snuffelde aan de overgebleven pizza.

‘Af,’ zei ik, en achter in mijn keel proefde ik een kleverige bittere smaak. ‘We gaan zo.’ Mijn telefoon lag op de doos, onheilspellend. Ik tikte hem tot leven. Het was na elven. Geen telefoontjes of appjes, maar dat klopte wel. Davis had mijn nieuwe nummer niet, ik had niet voor niks een nieuwe simkaart.

Ik sleurde me uit bed en gluurde tussen de gordijnen door naar buiten net op het moment dat er langzaam een auto langreed. Ik dwong mezelf diep adem te halen. Ik moest dit loslaten, het gevoel dat ik in de gaten werd gehouden. Ik liet de gordijnen dichtvallen, er zorgvuldig voor zorgend dat er geen centimeter raam te zien was, en liep toen naar de spiegel die aan de deur hing. Daar, omlijst door mijn weerspannige bruine krullen, en niet te missen, was de blauwe plek. In het midden boos en wit, aan de randen paars en blauw, als spatten waterverf; als een bull’s eye om mijn jukbeenderen, zo’n zevenenhalve centimeter overdwars.

Ik pakte mijn tas, die ik op het nachtkastje had gegooid, en zocht naar de foundation, waar ik door mijn moeder aan verslaafd was geraakt in de tijd dat acne mijn grootste kwelgeest was. Die brandde toen ik het erop smeerde, mijn huid zo gevoelig als perkament, en even was ik terug in ons appartement, op woensdagavond, de kamer die kantelde en begon te draaien door de verschroeiende pijn aan de zijkant van mijn gezicht...

Dusty jankte, bijna alsof hij met me meevoelde, maar ik wist dat hij alleen maar uit wilde. Ik overzag mijn meesterwerk; de blauwe plek, de schram en de paar sproeten verdwenen achter de make-up, vervaagden als een grootmoedig Instagram-filter, zo wazig en ongeschonden als de *Mona Lisa*. Dit soort tips was

nooit in schoonheidsmagazines te vinden. Dit soort dingen moest je zelf uitzoeken.

Ik hoorde een klap en schrok op. Dusty had zijn riem van het nachtkastje getrokken en de metalen haak kletterde tegen de hardhouten vloer. Ik haalde diep adem en knielde toen neer om hem achter de oren te krabben. Door zijn warme en katoenzachte vacht kalmeerde mijn hartslag, en mijn ademhaling ging trager. Toen viel mijn blik op de door de zon verlichte vloerdelen.

Snel schoof ik het bed opzij. De vloerplank in kwestie stak een heel klein beetje omhoog, alsof hij open was geweest. Ik pijnigde mijn hersens. Had ik hem na een whisky of drie opgetild om te controleren? Nee, zo iets zou ik nog wel weten. Was Dusty eronder gekropen en had hij eromheen geklauwd, zoals hij in Brooklyn altijd deed? Zou zomaar kunnen. Maar toch, ik controleerde de inhoud evengoed, haalde alles eruit en ging mijn lijstje weer af. Alles was er. Mijn maag maakte een salto, maar deze keer had het niets met drank te maken.

Ik hamerde de plank er weer op, zette het bed goed en doorzocht vlug de cottage. Geen spoor van iemand anders dan ikzelf.

Kon niet, zo stelde ik mezelf gerust toen we naar buiten gingen om te gaan wandelen. Ik deed de deur achter ons op slot en controleerde het voor de zekerheid een paar keer. Deze keer had ik er verdomd goed voor gezorgd dat hij me niet kon vinden.

Tenslotte had ik in de afgelopen paar maanden een hoop geleerd.

Deze keer zou het niet zo gaan als hiervoor.

Licht bespikkelde de berm en een bries zigzagde door het oneffen gras op het weiland. Dusty huppelde naast me, zowel gefascineerd doordat er geen honden waren als door het weelderige groen. Geen park in Brooklyn kon zich meten met het *Walden*-achtige Utopia voor ons.

We schoten maar langzaam op, Dusty wilde op elk sprietje en elke bloem plassen, door het felle daglicht voelde alles echter

aan. Door mijn hoofd flitsten beelden van televisiefilms, waar ik altijd in de bedompte kelder met mijn moeder naar keek. De climax, de triomf, was het moment dat de heldin aan de slechterik ontsnapte. Maar je zag niet het deel dat ze niet wist hoe ze opnieuw moest beginnen, dat ze zich afvroeg of Thoreau zich niet ging vervelen, zo in zijn eentje in de bossen.

We kwamen bij de boerderij, de pittoreske Mercedes stond naast een pick-uptruck met modderspatten. Van dichtbij zag ze er net zo idyllisch uit als gisteren, hoewel er wel het een en ander aan moest gebeuren. Er zat een barst in een raam en de buitenkant smeekte om een verse lik verf. Ik trok aan de riem, maar Dusty stopte koppig bij de brievenbus om zijn ding te doen.

Ik hoorde geschreeuw. Ik kon de woorden niet verstaan, alleen harde stemmen, een gil die ook een over hardhout schrapende stoel kon zijn, een laatste klap.

Ik verstijfde, was geïntrigeerd. Oude muren waren dun, dat wist ik. Als Davis en ik ruzie hadden, deden we dat 's avonds fluisterend in de keuken. Eerder had hij erom gelachen, gezegd dat je in Brooklyn niet de luxe had om lekker ruzie te maken. Dat was grappig geweest, want dat was het ook. In die tijd waren onze aanvaringen heerlijk en mild, vol plagerijen, alsof twee mensen een script van een sitcom oplazen.

Dat was veranderd. Davis had genoeg manieren gevonden om zijn zin te krijgen zonder dat de burens daar ooit iets van merkten. Ik geloof nog steeds niet dat de bovenbuurvrouw ooit heeft geweten dat er iets aan de hand was.

De voordeur sloeg open en ik hoorde de vrouwenstem – 'Doe dat nooit meer!' – en ik zweer het, ik verwachtte mezelf naar buiten te zien lopen – met schitterende ogen, trillende handen, wanhopig proberend wijs te worden uit wat er was gebeurd, maar wel wetend dat je zulke dingen nooit opgehelderd kreeg.

Vreemd genoeg schudde mevrouw Botergele Mercedes alleen maar haar hoofd, grijnsde, alsof ze zelfs wist hoe ze elegant ruzie moest maken. Deze keer droeg ze haar haar in een gladde

paardenstaart en ze was, opnieuw, helemaal in het zwart gekleed, strak en lenig, met sneakers aan haar voeten. Haar ogen haakten zich aan de mijne. ‘O, jij bent het.’

Haar woorden overvielen me en ik voelde me naakt en kwetsbaar, als een kind in een cafetaria dat niet weet waar het moet gaan zitten. Ik moest iets doen, dus zocht ik naar de hondenzakjes, maar er zat niets meer in de houder. Shit.

‘De vrouw van gisteren, hè? Kan ik u helpen?’

‘Mijn hond,’ zei ik, terwijl ik mijn stem terugvond en naar Dusty knikte. Hij trok aan de riem, wilde gedag zeggen. ‘Sorry, hij heeft – nou ja – op uw erf, en ik ben de zakjes vergeten. Ik had hem helemaal niet op uw erf moeten laten...’

Ze beende het pad af, haar paardenstaart slingerde achter haar aan. Van dichtbij was ze nog veel mooier, een brede en witte glimlach, een en al tanden en tandvlees, als de lach van een kind. Ze had grijze ogen, blonde maar volle wenkbrauwen en was waarschijnlijk ouder dan ik, vijf of tien jaar misschien, moeilijk te zeggen.

‘Niet springen, Dusty,’ zei ik.

‘O, het geeft niet, hoor.’ Ze keek van Dusty naar mij. Ze was een paar centimeter langer dan ik, en ze rook naar warme aarde met een pittige bite. Er zat aarde op haar knieën en voor de overwoekerde bloemperken achter haar stond een groene, gevlochten plastic mand. Vóór de ruzie had ze in de tuin gewerkt. ‘Jij huurt zeker de cottage?’ vroeg ze. ‘De plek waar Jennifer...’ Ze zweeg abrupt. ‘Het huis van Clark, de mensen die naar Phoenix zijn verhuisd.’

Ik knikte. ‘Inderdaad.’

‘Ik ben Vera.’ Ze stak haar hand uit. Ze had korte en een beetje stompe vingers, waarschijnlijk het enige waar ze zich zorgen over maakte als ze in gedachten een lijst met gebreken maakte. In tegenstelling tot mijn acnelittekens waren stompe vingers slechts een decadent gebrek. ‘Leuk om nu echt kennis te maken.’

Ik aarzelde even, opeens zenuwachtig, en zei toen: ‘Lucy.’

‘En wie is dit?’ vroeg ze.

‘Dusty.’ Ik glimlachte. Het was moeilijk niet te glimlachen als het over Dusty ging, zelfs nu.

Vera zei in een babytaaltje: ‘Ben je dan geen schatje, met je lieve pluizige koppie en natte snoezige snoet.’ Ze keek op. ‘Jongen of meisje?’

‘Jongen.’

‘Wat ben jij een brave jongen!’ zei Vera terwijl Dusty zijn best deed om haar kin te likken. ‘Hoelang blijf je?’

Het was vreemd. Nog maar een paar minuten geleden had ze met iemand in dat huis ruzie gemaakt. Nu deed ze alsof er niets aan de hand was. Mijn jukbeen speelde op, niet zozeer door pijn als wel doordat ik me zo bewust was van wat zich allemaal had voorgedaan. Was het zo eenvoudig: kon je ruziemaken en schreeuwen, dan naar buiten lopen en doodleuk kennismaken met je nieuwe buurvrouw?

Ik hief mijn hand, schermde mijn wang af. De zon was te fel; het soort dag waarop geheimen werden onthuld, sneeuw wegsmolte waaronder een lijk verborgen lag, iets lelijks door een dermatologisch goedgekeurde foundation heen sijpelde. ‘Dat weet ik nog niet,’ zei ik. ‘Op dit moment bekijk ik het per maand.’

Vera’s gezicht betrok. Probeerde ze niet naar de blauwe plek te kijken of was die haar nog niet opgevallen? Haar gezicht klaarde weer op, een licht met een dimmer die ze naar believen hoog of laag kon zetten. ‘Nou, hallo, buurvrouw,’ zei ze. ‘Welkom in Woodstock. Kom je uit de stad?’

Ik knikte aarzelend.

Ze glimlachte en keek toen omlaag naar Dusty. ‘O, en hier hoeft je eigenlijk geen hondenzakjes te gebruiken, hoor. Niemand doet dat. Tussen de herten- en berenstront maakt het niet veel meer uit.’

Ik knikte, kreeg kippenvel bij het idee van toevallig langsdansende beren. Ze staaarde me aan, alsof ze wachtte tot ik weer iets ging zeggen. ‘We gaan maar weer eens verder,’ zei ik en ik trok aan Dusty’s riem.

‘Kom anders vanavond eten,’ zei ze opeens, terwijl ze haar glimlach weer aanzette. ‘Je bent er net en ik weet dat je geen eten in huis hebt. Tenzij je zo iemand bent die onmiddellijk boodschappen gaat doen, en als dat zo is, haat ik je. Deel alsjeblieft je geheimen tot in de finesses met ons.’

Ik lachte en het geluid verraste me, het was lang geleden dat ik dat had gehoord. In een andere tijd en op een andere plek zou ik me geen twee keer hebben bedacht. Ik zou voorgesteld hebben om wat te gaan drinken en we zouden hebben afgesproken in een cocktailbar met kale stenen muren en een barman die Bukowski las, waar we brouwsels met belachelijke ingrediënten zouden bestellen, zoals absint en eiwitten. Aan het eind van de avond zouden we dikke vriendinnen zijn, hadden we elkaar alles verteld, van hoe vaak per week we het met onze partner deden tot de verschroeiende pijn van een urineweginfectie. Maar in deze wereld was dat een verontrustende gedachte. Stel dat ze iets over me op Facebook of Instagram postte? Stel dat het zo lang geleden was dat ik mijn sociale cirkel groter maakte dan Davis en Ellie en de wereld die we samen hadden gecreëerd dat ik was vergeten hoe het moest, nieuwe vrienden maken? Stel dat mijn innerlijke kompas zo in de war was dat ik totaal niet meer aanvoelde wie ik kon vertrouwen?

‘Ik heb nog geen boodschappen gedaan, maar eigenlijk...’

Vera kapte me af. ‘Mooi zo. Dan hoeft ik je niet te haten. Kom naar ons toe. Halfnegen. Je bent toch niet vegetarisch of glutenvrij of allergisch voor andere heerlijke dingen, hè?’

‘Ik weet niet...’

‘Weet je niet of je allergisch bent of weet je niet of je wilt komen?’

Ik lachte weer.

‘Moet je horen,’ zei ze. ‘Ik ben zo iemand die altijd veel te veel eten klaarmaakt. Als je behoefte hebt aan een warme maaltijd, kom dan naar ons toe. Dan kun je John ontmoeten, mijn man, en ik beloof je dat we niet gaan schreeuwen over de was.’

Ik was geschokt, zoals ze achteloos toegaf dat ze ruzie had



gemaakt met haar man. Het gaf me het gevoel dat ik degene was die in de war was en niet zij.

Vera haalde haar schouders op. ‘En het is ook niet erg als je niet komt, hoor. Dan eten en drinken we gewoon te veel en dat is dan allemaal jouw schuld.’ Ze wees met haar kin naar de weg. ‘Ik ga een eind hardlopen. Je hoeft nu niet te antwoorden. Hopelijk zie ik je om halfnegen.’ Ze draaide zich om en liep weg. Ik keek haar na en zag dat ze al snel begon te joggen. Ze was betoverend, daar was geen twijfel over, een raadselachtige vrouw. Toch was het beter als ik op dit moment met niemand al te vriendschappelijk werd. Ik wist niet meer wie ik kon vertrouwen.

Dusty trok aan zijn lijn, probeerde achter haar aan te gaan, maar ik wilde vandaag een paar dingen doen, ik moest dingen natrekken, regelen. Ik trok hem mee en draaide me om.

Ik maakte een verschrikte beweging. Er stond een vrouw met grijs haar, om haar mondhoeken waren lijnen gegrift en ze had diepliggende, donkerbruine ogen, die men bijna zeker ooit prachtig had gevonden. ‘Sorry,’ zei ik. ‘U liet me schrikken.’

Ze droeg een kastanjebruine sweater, waarschijnlijk te warm voor dit weer, en een verschoten spijkerbroek. Zo te zien was ze achter in de zestig. Ze had een middelgrote hond bij zich, ongeveer twee keer zo groot als Dusty; hij sprong naar ons toe en besnuffelde Dusty’s neus.

‘Dit is Dusty,’ zei ik, volgens het gebruikelijke ceremonieel.

‘Viel ze je lastig?’ Ze vertrok haar lippen, alsof ze iets bitters proefde.

‘Wat?’

Ze wees naar de weg, waar Vera nog steeds te zien was, gestaag rennend. ‘Over de hond. Ik zag dat hij haar erf op ging en zo. Ze houdt eigenlijk niet van honden. Tegen Pepper is ze in elk geval nooit aardig geweest.’

‘O,’ stamelde ik, terwijl ik Dusty wat dichterbij me toe trok. ‘Ze leek niet...’

‘Als ze je lastigvalt, laat het me dan weten,’ zei de vrouw. ‘Ik

ben Maggie, ik woon verderop. Naast jou, geloof ik. Buren moeten een oogje op elkaar houden, weet je.'

'Lucy,' wist ik uit te brengen. Ik schudde haar de hand; die was klammig en koud. Ze glimlachte en ik zag dat een van haar tanden grijs was... dood.

'Voor hen moet je uitkijken,' zei Maggie plotseling.

Ik trok mijn hand weg en deed vlug een stap naar achteren. 'Wat?'

'Vera en John kunnen heel charmant zijn,' zei Maggie. 'Maar in wezen geven ze alleen maar om zichzelf.'

Eerste druk juni 2021

Oorspronkelijke titel *All the Broken People*

Oorspronkelijke uitgever G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © 2020 by Leah Konen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Fanneke Cnossen

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Glasshouse Images / Getty

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5021 0

ISBN e-book 978 90 261 5022 7

NUR 332

[www.uitgeverijdefontein.nl](http://www.uitgeverijdefontein.nl)

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.